

[Arbejdsministeren]

570 private arbejdspladser og 604 arbejdspladser i samarbejde mellem de private og det offentlige, mens tallet ved udgangen af juni 1984 var steget til 1.190 private arbejdspladser og 805 i samarbejde mellem det offentlige og de private. Det er dog fortsat et alt for lille antal. Til sammenligning var der ved udgangen af juni 1984 oprettet 4.463 rent offentlige pladser.

Den lille effekt og de store problemer, ordningen har skabt, er baggrunden for, at vi nu ønsker den ophævet. Det er dog nødvendigt at se i øjnene, at der i visse tilfælde er brug for beskæftigelsesforanstaltninger, som kan sikre, at de unge får et sammenhængende uddannelses- og arbejdsforløb ved indgangen til arbejdsmarkedet. Det er også nødvendigt, at der findes beskæftigelsesforanstaltninger for de unge, der ikke er motiverede for uddannelse. Her har vi jo ordningen med løntilskud til private arbejdsgivere, der beskæftiger unge ledige, men en særlig adgang for kommunerne til at iværksætte beskæftigelse herudover er også påkrævet.

Jobskabelsesloven skal derfor afløses af en lov om beskæftigelsesmuligheder for unge, som bl.a. vil give hjemmel til støtte af videreførelse af dele af de eksisterende offentlige og private projekter oprettet i henhold til loven om jobskabelse. Jobskabelsesprojekter, der ikke falder ind under den nye lov, afvikles.

Den nye lov om beskæftigelsesmuligheder for unge skal indeholde hjemmel for kommunerne og amtskommunerne til at iværksætte beskæftigelsesprojekter, der retter sig mod ledige unge under 25 år med 3 måneders ledighed. Projekterne skal naturligvis være af ekstraordinær karakter og må ikke betyde en udvidelse af den offentlige sektor.

Det indgår i overvejelserne, at projekterne også i en vis udstrækning skal kunne etableres i samarbejde med offentlige og halvoffentlige institutioner og med visse organisationer. Som nogle få og langtfra udtømmende eksempler kan peges på idrætsforeninger, spejderbevægelsen, almennyttige boligselskaber og frivillige sociale organisationer. Der kan endelig blive tale om etablering af et eventuelt samarbejde med private virksomheder.

Det er herudover hensigten, at kommunerne skal have større indflydelse efter den nye lov, end tilfældet er i dag efter jobskabelses-

loven. Det vil sige, at kommunerne som udgangspunkt selv skal kunne beslutte, om de vil igangsætte et projekt, og det skal også indgå i overvejelserne, om der kan etableres en lokal model, som giver kommunerne indflydelse på anvisningen til projekterne.

En begrænsning kan tænkes, hvor private virksomheder eventuelt indgår i projektet. De enkelte detaljer i forhold til en sådan afgrænsning af lovens virkeområde og af iværksætterkredsen er imidlertid endnu ikke færdigafklaret. I sammenhæng hermed vil også den endelige afklaring af kommunernes kompetence finde sted.

Når vi taler om udgifterne til ordningen, kan jeg oplyse, at der i 1985 er foreslået afsat 230 mill. kr. til beskæftigelsesloven. Det er hensigten, at staten yder en støtte på 40 kr. i timen. Den resterende del af udgiften betales af kommunen eller amtskommunen, der selvfølgelig også vil kunne etablere projekterne uden støtte, f.eks. når rammen på de 230 mill. kr. er nået.

Det kan derfor ikke siges mere præcist, end jeg nu har gjort, hvor mange penge ordningen vil komme til at koste kommunerne samlet. For den enkelte kommune vil det i høj grad være afhængigt af, om de unge ledige i den pågældende kommune har behov for beskæftigelsesforanstaltninger eller de måske har behov for andre arbejdsmarkedsaktiviteter eller for uddannelse. Det er under alle omstændigheder hensigten, at den samlede indsats for unge ledige i 1985 skal overstige indsatsen i 1984.

Ændringen af arbejdstilbudsordningen har vi tidligere drøftet her i folketinget. Det var lige efter finanslovforligets indgåelse den 11. oktober og på det grundlag, at det i forligsteksten helt klart stod, at ordningen endnu ikke var nærmere udformet. Den dengang noget følelsesladede debat bar da også præg heraf.

Jeg vil gerne slå fast, at det ikke er meningen at afskaffe arbejdstilbudsordningen, men det må være helt klart for de fleste, at det er nødvendigt at omstille ordningen i en mere aktiv retning. Siden ordningens start i 1978-79 er antallet af arbejdstilbudspersoner steget fra 15.000 til 65.000 om året. Det har givet et meget stort pres på ordningen, ikke mindst i den offentlige sektor. Kun en begrænset del af de langtidsledige kommer i arbejde igen.